

Ούτε για ψώνια, ούτε για δουλειά!

Κυριακές και νύχτες τα μαγαζιά κλειστά.

Η κυρίαρχη ρητορεία περί “αναγκαίων θυσιών” των εργαζομένων έχει κατακλύσει το δημόσιο λόγο. Ιδίως τα τελευταία χρόνια, παρουσιάζεται μέσα από κάθε δυνατό διάυλο επικοινωνίας (θεσμικούς φορείς, εργοδοτικές ενώσεις και λοιπά φερέφωνα της πολιτικής και της δημοσιογραφίας) ως η μια και μόνη λύση για την οικονομική ανάκαμψη, η οποία, όπως είναι αυτονόητο, μετατίθεται στις πλάτες μας. Πάνω σε αυτή τη ρητορεία έρχεται να στηριχθεί η εφαρμογή των μνημονιακών μέτρων, της πιο ραγδαίας καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης των τελευταίων δεκαετιών, σε μια προσπάθεια να αναδειχθεί συλλογική ευθύνη για την κρίση και να αποσπαστεί η στοιχειώδης κοινωνική συναίνεση.

Θυσιές αποκαλούν, λοιπόν, την ταξική επίθεση με τις μειώσεις μισθών και συντάξεων, τους οριζόντιους φόρους, την περαιτέρω διάλυση του ασφαλιστικού συστήματος, τις απλήρωτες υπερωρίες, την ανασφάλιστη ή επισφαλής εργασία, τα άθλια προγράμματα επιδοτούμενης εργασίας, την πληρωμή με κουπόνια, την κατάργηση της κυριακάτικης αργίας... Η τελευταία δε, ξεκίνησε μεθοδευμένα, αρχής γενομένης από την εφαρμογή των 7-κι έπειτα 8- Κυριακών στον κλάδο των εμποροϋπαλλήλων επιδιώκοντας να καθιερώσουν 52 εργάσιμες Κυριακές το χρόνο, με σαφή σχέδιο για την “πλήρη απελευθέρωση” της κυριακάτικης εργασίας. Δεν άργησε η στιγμή που στο πλαίσιο της γνώριμης πλέον πολιτικής διαχείρισης «μέσω της εθνικής διαπραγμάτευσης» και λίγο πριν επιβληθεί και 4ο μνημόνιο, με δούρειο ίππο την στήριξη των τουριστικών περιοχών και την ανάγκη «εκσυγχρονισμού» στα πρότυπα άλλων ευρωπαϊκών χωρών έρχεται να αρθεί σχεδόν κάθε περιορισμός στην λειτουργία καταστημάτων τις Κυριακές και να νομοθετηθεί το άνοιγμα τους για 30 Κυριακές το χρόνο σε τουριστικές περιοχές, σε Αθήνα, Πειραιά, Θεσσαλονίκη και στις περιοχές πέριξ του Αεροδρομίου.

Τα τελευταία χρόνια, με πρόφαση την καπιταλιστική κρίση, τα αφεντικά πιέζουν για ελαστικοποίηση της εργασίας, προκειμένου είτε να αυξήσουν τα κέρδη τους, είτε να μετακυλήσουν πάνω μας τη χασούρα. Ελαστικοποίηση της εργασίας σημαίνει αυτόματα λιγότερα δικαιώματα και μεγαλύτερη εκμετάλλευση, ανασφάλεις και επικίνδυνες συνθήκες εργασίας, αύξηση των εργατικών ατυχημάτων. Όλα αυτά μέσα σε συνθήκες εκτεταμένης ανεργίας και “υποαπασχόλησης”, έχουν ως απότοκο την ευκολότερη τρομοκράτηση των εργαζομένων. Άλλωστε, η απειλή της ανεργίας, ο φόβος, ο κοινωνικός αυτοματισμός, η ανασφάλεια, αποτελούσαν πάντα όπλα των αφεντικών στον ταξικό ανταγωνισμό. Σαν να μην έφτανε το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι στην εστίαση δούλευαν ανέκαθεν Κυριακές και αργίες, καλούνται τώρα να δουλέψουν και Κυριακές οι ήδη επισφαλώς εργαζόμενοι, οι μερικώς απασχολούμενοι, οι ανασφάλιστοι στον κλάδο του εμπορίου, προς χάριν της κατανάλωσης και της κίνησης της αγοράς(!).

Η αδιάρρηκτη σχέση κράτους-αφεντικών είναι δεδομένη και οδηγεί από την πλευρά της κυριαρχίας στην ανάλογη νομοθετική ρύθμιση προς όφελός τους. Οι εργοδοτικές ενώσεις και κάθε είδους μεγαλοεπιχειρηματίες ποντάρουν στις Κυριακές. Μιλούν για οικονομική ανάπτυξη στο πλαίσιο της ευρύτερης ρητορείας για “εθνική ανάκαμψη”, βλέποντας στην κυριακάτικη εργασία τα οικονομικά τους οφέλη, τον αυξημένο τζίρο και την πιθανή κίνηση στα μαγαζιά τους. Σαν καλοί επιχειρηματίες μάλιστα, ξέρουν και από οργάνωση και από μαρκετινγκ. Οργανωμένοι στους εμπορικούς τους συλλόγους προμοτάρουν τα κυριακάτικα ψώνια, τα συνδυάζουν με τις κυριακάτικες βόλτες και τον ελεύθερο χρόνο και συνεπώς με τη διευκόλυνση των καταναλωτών. Γιατί αυτό που μας έλειπε ήταν παραπάνω χρόνος για να καταναλώνουμε. Και σπεύδουν να μας εξυπηρετήσουν! Σα να μην έφτανε αυτό, βρίσκουν επιπλέον μέρες ή και νύχτες (!) το χρόνο και τις ντύνουν με γιορτινό περιτύλιγμα (βλ. “κόκκινες και λευκές νύχτες”, “Black Friday”) για να προσελκύσουν τις μάζες των καταναλωτών.

Η προσπάθεια κατάργησης της κυριακάτικης αργίας, όπως όλες οι βίαιες επεμβάσεις της κυριαρχίας στις ζωές μας χρειάζεται αυτούς που πρόθυμα θα τη στηρίξουν και θα τη δικαιώσουν. Είτε πρόκειται για αντιδραστικούς φιλελεύθερους που στηρίζουν κάθε “προσπάθεια ανάπτυξης”, είτε για αυτούς που αδιαφορούν φύσει και θέσει για το ποιοι θα επωμιστούν πάλι το φορτίο, είτε για εκείνους που δεν αντιλαμβάνονται ότι είναι- ή εύκολα μπορεί κι αυτοί να βρεθούν- στην ίδια θέση. Πως αν ψωνίζουν Κυριακή, πρέπει να είναι έτοιμοι να δουλέψουν Κυριακή, να δουλέψουν βήμερο ή 7ήμερο, να δουλέψουν όποτε και για όσο τους χρειάζονται και να πληρωθούν για όσο πιστεύουν τα αφεντικά ότι αξίζουν. Πως άμεσα ή έμμεσα με την στάση τους εμπλέκονται με το ξεζούμισμα των εμποροϋπαλλήλων και αυτό σχετίζεται και με τη διακινδύνευση των δικών τους και των δικών μας όρων εργασίας και ζωής

Τα τελευταία 4 χρόνια έχει ανοίξει ένα ευρύ πεδίο αγώνων σε εργατικά και ταξικά ζητήματα, στους οποίους έχουν εμπλακεί σωματεία βάσης και εργατικές συνελύσεις, αλλά και αυτοοργανωμένα εγχειρήματα, συνελύσεις γειτονιάς και ευρύτερα αγωνιστικά υποκείμενα. Τόσο όσον αφορά συγκεκριμένες υποθέσεις εργοδοτικής τρομοκρατίας και αυθαιρεσίας (απολύσεις, μη πληρωμή δεδουλευμένων, υπερωριών, αποζημιώσεων), όσο και ευρύτερα εργατικά ζητήματα. Όλο αυτό το διασπαστικό έχουν πραγματοποιηθεί μαζικές παρεμβάσεις στους χώρους εργασίας, απεργιακές περιφουρήσεις καταστημάτων τις Κυριακές, αποκλεισμοί στις "λευκές νύχτες" (Μαρούσι, Νέα Σμυρνη, Ίλιον, Περιστέρι κ.α.), επίμονοι αγώνες για επαναπρόσληψης εργαζομένων (ΑΒ Βασιλόπουλος, Everest κ.α.), συλλογική άρνηση εργαζομένων να δεχθούν επαχθείς όρους εργασίας (πχ. οι πρόσφατες άθλιες ατομικές συμβάσεις στα Η&Μ), συγκρούσεις με τα ΜΑΤ και τους μπράβους των αφεντικών. Η μαχητική μας στάση απέναντι στην καταστολή των αγώνων μας και στις διώξεις εργαζομένων, αναδεικνύουν ότι η αλληλεγγύη μεταξύ των από τα κάτω δεν είναι ζήτημα κλαδικό ή στενά σχετιζόμενο με τα δικαιώματα της εκάστοτε βαλλόμενης κοινωνικής ομάδας, για τα οποία αυτή και μόνο δικαιοδοτείται ή οφείλει να πράξει. Αποτελούν ακόμη ένα δείγμα της δύναμης που πρέπει να συνειδητοποιήσουν πως έχουν ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια, της δυνατότητας αυτοοργάνωσης των ζώων μας, μακριά από τις λογικές ανάθεσης των συντεχνιών και της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που ξερογλείφονται για «καρέκλες», προσπαώντας να στριμώξουν τους εργατικούς αγώνες σε θεσμικές ανακοινώσεις και απεργίες – πυροτεχνήματα. Όλους αυτούς αργά ή γρήγορα τους ξερνάει η ιστορία.

Ναι αλλά δεν είναι καλό για την ανάπτυξη...?

ΠΑΨΕ!!!

Ενάντια στη ματαιότητα, την παραίτηση και τη λεηλασία των ζώων μας. Ενάντια στις "αναγκαίες θυσίες" και τις εξαιρέσεις που έγιναν κανόνες οι Κυριακές. Κάθε μας μέρα και οι ζωές μας δεν ανήκουν ούτε στο κράτος ούτε στα αφεντικά. Εμείς θα τις ορίσουμε, προτάσσοντας τις καθημερινές αρνήσεις και τις αντιστάσεις μας, τις επιθυμίες και τις ανάγκες μας.

Να συνειδητοποιήσουμε τη συλλογική μας δύναμη. Απέναντι στην εκμετάλλευση, η ταξική και κοινωνική αλληλεγγύη είναι το όπλο μας.

Κυριακή 7/5, 9.30πμ, Ερμού (Σύνταγμα) : απεργιακή συγκέντρωση